

תיאטרון
חיפה
תיאטרון יוצר שינוי

ג'נטלי המחזמר

מאת: **שירי נדב נאור**

בימוי: **משה נאור**

מילים לשירים: **שאנן סטריט**

לחנים: **אמיר לקנר**

במאית משנה: **יעל גולדברג**

ניהול מוזיקלי: **אוהד בן אבי, אמיר לקנר**

עיבודים והפקה מוזיקלית: **דודוש קלמס, אמיר לקנר**

כוריאוגרפיה: **תום אפלבלאום**

עיצוב תפאורה: **לילי בן נחשון**

עיצוב תלבושות: **יובל כספין**

עיצוב תאורה: **במבי אבי יונה בואנו**

עיצוב סאונד: **ניראל שרון**

וידאו ארט: **גיא רומם, סטודיו אינסייט**

הדרכה קולית: **נעמה אופק (לוי)**

ע. כוריאוגרף: **קטיה רוזנפלד**

בהשתתפות:

אסתר רדא – מרים ג'נטלי

גילי יאלו – מלאקאי ג'נטלי

ירון ברובינסקי – מיכאל פריד

אדם הירש – שוטר 1

אשוט גספריאן – שוטר 2

להקת ליבריישן:

אליזה אקוונדו – פיין בוי | **מתן און-ימי** – ג'ון

צביקה היזיקיאס – סטפן | **טופז אבדנג** – אדילה

אושי מסלה – אושי | **רודי ביינסין** – רודי, מיילדת

דניאל און-ימי – קטי, ג'ינה

קלידים וסאמפלר: **אוהד בן אבי**

צוות התיאטרון:

ניהול הצגה ואביזרים: **דור שלום, ענת זמיר**

מנהל הפקות: **דור שלום**

מנהל טכני: **עופר טל**

תפעול במה: **טים סליצקי, שי סיני, ולרי זסלבסקי,**

אלדד מיכאלי, ניר עמית

תאורה: **אלי אשכנזי**

תפעול וידאו: **חואן כהן**

סאונד: **גיא וילינסקי**

איפור ופאות: **לודה גולדברג**

מלבישה: **לובה גלפרין**

חייט: **סרגיי קאשין**

ייצור תפאורה: **דודי בית מלאכה**

ניהול יצור: **יגאל מורחי**

תכנייה:

כתיבה ועריכת תוכן: **מרב יודילוביץ'**

עריכה והפקה: **עדי רונן**

עיצוב: **סטודיו דותן לידז'**

צילום שער: **אלון שפרנסקי**

צילום במה: **יוסי צבקר**

צילומים בסוף ההצגה: **זיו קורן, יותם רונן, UNHCR / Roger Arnold**

צילום סטילס של מסך אחורי – תפאורה: **ניצן גלעדי**

נגנים בהקלטות: תופים: **ניר מנצור** | בס: **אבי יפרח**

גיטרות: **גיא סטריער** | חצוצרה: **ספי ציזלינג** | טרומבון: **יאיר סלוצקי**

סקסופונים: **שלומי אלון** | קלידים ותכנותים: **דודוש קלמס**

פסנתר: **אמיר לקנר**

הוקלט באולפני **"טוקטוק"** | טכנאי ומיקס: **אורן פולק**

תודות: אלקלי עובדיה נקאוה משגרירות ניגריה בישראל, עמית שיין,

עידו כגן.

משך הצגה: **כשעה ועשרים דקות, ללא הפסקה.**

הצגה ראשונה בתיאטרון חיפה: **9 בינואר 2020, י"ב בטבת תש"פ**

המחזמר מציף את אחד הנושאים הבווערים על סדר היום הציבורי בישראל ובעולם ומפרק בעדינות ובחכמה את כותרות העיתונים לסיפור אנושי שבמרכזו, זוג פליטים מיגריה – ג'נטלי, מוזיקאי המתפרנס מהופעות רחוב ואשתו מרים, עוזרת בית בביתו של גבר ישראלי, אושיה טלוויזיונית מפורסמת.

לזוג הפליטים זה עתה נולד תינוק לבן, מה שמסבך את השניים עם המשטרה. הבוס המפורסם נחלץ לעזרה וג'נטלי, אסיר תודה, מזמין אותו לארוחת ערב חגיגית בביתם. אבל משהו ישתבש בערב הזה, משהו שיוביל לשרשרת אירועים טראגית.

סיפורם של ג'נטלי ומרים מציג את הטבע האנושי על פניו השונים ומדבר על שנאת זרים, גזענות ואטימות ממסדית, אך גם על מוזיקה כמפלט מהמציאות ועל אמנות כעוגן בעולם כאוטי ואכזר.

ג'נטלי המחזמר תקציר

השירים על פי סדר הופעתם

- 01 **שמחה בארצך** מילים: שאנן סטריט | לחן: אמיר לקנר
- 02 **תסתמי** מילים: שאנן סטריט | לחן: אמיר לקנר
- 03 **חסד מופלא** מילות המזמור המקורי: ג'ון ניוטון | תרגום: שאנן סטריט
- 04 **שיר החתונה** מילים: שאנן סטריט | לחן: אמיר לקנר
- 05 **אל תדאג** מילים: שאנן סטריט | לחן: אמיר לקנר
- 06 **לרוץ** מילים: שאנן סטריט | לחן: אמיר לקנר
- 07 **להתפטר** מילים: שאנן סטריט | לחן: אמיר לקנר
- 08 **דמעות של אושר** מילים: שאנן סטריט | לחן: אמיר לקנר
- 09 **שיר ערש** מילים ולחן: אמיר לקנר
- 10 **ארנק שמן** מילים: שאנן סטריט | לחן: אמיר לקנר
- 11 **הלוואי ואדע איך מרגיש להיות חופשי** מאת: בילי טיילור וריצ'רד קרול למב (דיק דלאט) תרגום: יואב ליפקין

שמחה בארץ

מילים: שאנן סטריט
לחן: אמיר לקנר

”

ואם קשה לי- נשען על המקור
שמחה בארץך
וכשרע לי - מכוון רק אל הטוב
ששון בעירך

נכון הלכתי ברגל מניגריה
ובכל זאת, כשאני שר אתם חוטפים
היסטריה
כי יש לי גרוב בילט אין, בלתי נתפס לכם
איך הגוף הזה עושה את זה, ולא נמאס
לכם

לראות פליט או מהגר עבודה
שרוקד כאילו אין כוח כבידה
כמו סטיבי וונדר בטריפ משוגע
עם קול מפה עד אפריקה

אני משתמש לכם בכל מה שנמצא
תשתמשו בי גם אתם אנשים!
אני משתמש לכם בשירותי הרווחה
תשתמשו בי גם אתם אנשים!

”

אני משתמש לכם במקומות תעסוקה
תשתמשו בי גם אתם אנשים!
תשתמשו בי תשתמשו בי
תשתמשו בי כולכם חוץ משר הפנים!

ואתם מסתכלים עליי- ומה אתם רואים?
משהו מאיים, בלי תווי פנים
אדוני ממהר הביתה? בוא תשמע-
אני לא ראיתי את אמא שלי כבר שתיים
עשרה שנה
אבל!

אני מזרע שלא נשבר
אני פאקינג בני ישראל במדבר
עד שהגעתי לארץ המובטחת
20 איש בדירה קטנה
בלי מקלחת!

לראות את האחר

לעתים נדירות בתיאטרון המוזיקאלי אנחנו נתקלים ביצירה מקורית אמיצה ויוצאת דופן. "ג'נטלי" היא ללא ספק אחת מאלה. המחזמר הישראלי, המרגש והמבריק הזה, מאפשר לתיאטרון לתת קול לאלה שקולם מושתק, לתת במה מרכזית, פנים ושמות לאלה שנדחקו לשוליים ולהדליק זרקור עצמתי ובהיר על מקומות חשוכים, נסתרים מעין, מושכחים מלב. זוהי הצגה שמחזירה לסדר היום את המילה "חמלה", שחסרונה בעידן הנוכחי מורגש מאד ומזכירה לנו שמילה זו, היא למעשה אבן בסיס במסד הערכים של הדת היהודית והחברה הישראלית על גווניה ומרקמיה הרבים. היא מבקשת מאתנו לראות את האחר שבתוכנו, להקשיב לו, לחבק אותו, להכיר בכאביו ולפתוח בפניו שערי לב, אבל בה בעת מניחה לפתחנו הרהור על כך שרוב הדומה על השונה. תיאטרון חיפה היה מאז ומתמיד סמן ליצירה ישראלית מקורית, חדשנית ופורצת דרך וסלל נתיבי נסיקה ליוצרים ומבצעים שעשו על במתו את צעדיהם הראשונים. במובן זה, "ג'נטלי" הוא חוליה בשרשרת ארוכה של יצירה עכשווית נועזת ובלתי מתפשרת. למעשה הרקמה העדין של "ג'נטלי", נרתם צוות חד פעמי של יוצרים ומבצעים, הטובים בתחומם. זוהי עבודת קולקטיב מרשימה, שניכרת בה הבערה ותחושת הדחיפות שסחפה את כולנו ואין לנו ספק, תסחוף גם אתכם. תודה לכל העושים במלאכה על יצירה חומלת ונטולת פילטרים שאינה מנסה ליפות את המציאות ופותרת חלונות רחב כדי לאפשר לרוח לנשב. אם בכוחו של התיאטרון לסדוק את מעטה האטימות ולבקע פתח לחמלה, דינו.

ניצה בן צבי, מנכ"ל // משה נאור, מנהל אמנותי

לא מייפה את המציאות

ראיון עם המחזאית
שירי נדב נאור

המחזה שכתבה נולד אחרי שנים של עבודה בדרמה תרפיה עם ילדים והורים, בדרום תל-אביב ובמרכז חירום לילדים שהובילה למפגשים עם הורים שנלחמים כדי להתמודד עם נטל החיים, ילדים בסיכון שהוצאו מהבית בצו בית משפט, אוכלוסיה של פליטים, שהאדמה נשמטה להם תחת הרגליים ונאלצו לעזוב את ביתם ולחפש לעצמם מקום אחר לחיות בו.

"דרך הדרמה תרפיה - המוסיקה והציור, המחול והתיאטרון, אותם הורים וילדים הצליחו לגעת בכאב ולבנות מחדש את האמון בעולם. שם הבנתי את כוחה המרפא של האומנות".

לאחר לידת בנה לקחה פסק זמן, אבל סיפורי החיים להם נחשפה והמחשבות לא נתנו מנוח. "הבנתי כמה שבירים החיים. הבנתי שכולנו זקוקים לאותם הדברים: מקום בטוח, תחושת שייכות, משפחה, הגדרה, יכולת לגונן על הילדים שלנו,

האפשרות להתפרנס בכבוד. שאלתי את עצמי מה קורה לנו כשהכל מתפרק, כשהעולם סביבנו קורס? מה קורה כשהאדמה נשמטת תחת הרגליים? כשאנשים שאתה אוהב נלקחים ממך?"

גיבורי המחזה הם פליטים מניגריה. זו לא בחירה מקרית. "מלאקאי ג'נטלי מגיע ממאידוגורי, שבצפון מזרח ניגריה, עיר ממנה נחטפו לא מזמן 276 תלמידות תיכון על ידי ארגון הטרור בוקו חראם והעולם שתק. זה אזור שהוא מערב פרוץ, מספיק לראות את אזהרות המסע לשם כדי להבין שהכוחות הפועלים בו לא ניתנים לשליטה. אם זה היה קורה בכפר בשוודיה העולם היה שותק? קשה לי להאמין. אולי כדאי שנשאל את עצמינו למה זה כך. מרים ג'נטלי מגיעה מג'וס, שבמרכז ניגריה. בחיפוש סתמי באינטרנט, על פניו הכל נראה נורמאלי, על מלחמת הדת המטורפת שניטשת בין מוסלמים לנוצרים, חטיפות, הפצצות של כנסיות ועריפת ראשים, אף אחד לא מדבר. ניגריה באופן כללי נתפשת כמקום שבו, לכאורה, הכל בסדר - עסקים כרגיל, אבל בפועל לאנשים האלה אין לאן לחזור".

זה כתב אשמה?

"ממש לא. זו מראה. צריך להסתכל על המציאות כמות שהיא, לקרוא לדברים בשמם. אי אפשר להתעלם מהחפיפה, מעצם העובדה שישראל היא מדינת מהגרים שחוו גירוש מבית ויודעים מה זה אבדן וחוסר שייכות. הצל הזה מלווה אותך וכשאתה מביט בו משתקף מחייהם של אחרים, אתה מביט בפחד שלך. זה דורש אומץ".

את לא עושה הנחות. בשורת התוצאה זה תיאטרון מערער ומעורר

"אני לא מאמינה בלייכות את המציאות, אם לזו הכוונה. אני לא חושבת שזה תפקידו של התיאטרון. יש פה אנשים שקיבלו קלפים ממש גרועים במשחק החיים שלהם. אם אנחנו רוצים להביא לאיזה שהוא שינוי, קודם כל צריך להכיר בזה".

זה מחזה שגיבוריו הראשיים ורוב הדמויות בו כהות עור.

לכאורה הסיפור שלהם וחוויות החיים שעברו לא דומים בדבר לסיפור של הקהל באולם. זה פורץ דרך

"לכולנו יש את אותם הפחדים ואותן התשוקות, הסיפור שמתחת לפני השטח שייך לכולנו, הוא מהדהד את המאויים והפחדים של כולנו. במקום העמוק והכן שלנו אין הבדלי צבע דת גזע ומין. זה רק הקליפות שדופקות את השוויון. האומנות מגיעה כדי לקלף את הקליפות."

ואם מדברים על שינוי תפיסתי, אצל רוב האנשים מחזמר

מתחבר יותר עם נצנצים מאשר עם פליטים ומבקשי מקלט
"בכל מחזה טוב יש גרעין קשה. זה מתחיל בזרמים התת-קרקעיים האלה. מתחת לקומדיות הטובות באמת, מסתתרת טרגדיה. חוץ מזה, יש פה המון נצנצים, מלא שמחה וטונות של כשרון".

וסיפור שתופס חזק בגרון

"היה לי ברור שכדי לספר את הסיפור הזה, אני חייבת לתפוס את הקהל בגרון. אני מקנאה באנשים שיוודעים לספר סיפור בעדינות. אצלי הדיציבלים גבוהים, הכל חייב להיות לפניים. בתחילת העבודה, משה (נאור – במאי ההצגה) כל הזמן דיבר על להכניס אוויר כי קשה להכיל. זו היתה הליכה על חבל דק בחיפוש אחרי הווליום המדויק".

בתוך הכתיבה שלך מסתרגות מילות השירים שכתב שאנן סטריט. זה שילוב מאד מסקרן

"זה היה חייב להיות שאנן. זה כל כך שלו. אפשר לראות את זה בכל מה שהוא עושה. שאנן ידע לפרום את המקומות שבהם הפלגתי רחוק מדי עם הדמיון או שהנחתי פצצה כבדה מדי, הוא ידע לנטרל את המטען העודף. יש לו יכולת וכישרון לתפוס מילים מדויקות מתוך הרעיונות שלי, לעשות בהם סדר, לדבר

אותם לקהל במילים פשוטות ונוגעות ואז להרוג אותך ברכות. לפעמים בדרך קומית, לפעמים דרמטית, ותמיד עם איזה מקצב פנימי. וברגע שהמוסיקה של לקנר התווספה, ה'בום' התרחש".

זה התחיל כמחזה מוזיקאלי?

"משלב מוקדם מאד הבנתי שהמוזיקה מהותית, בלתי נפרדת מהמחזה. השירים הם תדר רגשי, כמו גלים תת קרקעיים שמעבירים את התחושות הנפשיות של הגיבורים".

המחזה מסופר מזווית הראייה של מלאקאי ג'נטלי אבל הכוח המניע פה הוא אשתו, מרים.

"מרים היא זו שמחזיקה את המשפחה, את הקרעים, יש לה כוחות ותעצומות נפש אדירים על אף כל מה שעברה. היא גם זו שרואה את המציאות כמות שהיא. העולם הפטריארכאלי שבו היא חיה מכתוב לה לסתום, משתיק אותה. בחכמה של שורדים היא מבינה את חוקי המשחק. השאלה מה יקרה אם היא תתחיל לדבר". ■

"לדבר את שפת הגרוב והאנרגיה הרוקדת"

ראיון עם אמיר לקנר
| מלחין, מעבד ומנהל מוזיקאלי

"למה אני?", זו השאלה הראשונה ששאלתי כשמשנה נאור הציע שאלחין מחזמר מקורי שעוסק בעולמם של מבקשי מקלט בישראל, פליטים ומהגרי עבודה מאפריקה השחורה. "למה לא לקחת מוזיקאי מהעולם שעליו אנחנו מדברים?", שאלתי את משה ואת עצמי. משה ענה: "למה שירי נדב נאור כתבה את המחזה? למה אני מביים? אנחנו חבורה של יוצרים לבנים שיוצרים ביחד הצגה על מבקשי מקלט מאפריקה וגם אם יש פה המון סימני שאלה, זו הזדמנות מצוינת לומר משהו". הבנתי שאני חייב להסתער על זה, שזו באמת הזדמנות שאי אפשר לסרב לה".

המחזה מכניס אותנו, הקהל הישראלי, למקומות שאנחנו לא באמת מכירים, פותח צוהר לסיפור האנושי שמעבר לכותרות העיתון. הכרת את העולם הזה קודם לכן? "את החלון לעולם הפליטים בישראל פתחה בפניי אחותי, שעבדה שנים עם מבקשי מקלט. בכל ליל סדר ארחנו משפחות של מבקשי מקלט והיא גם נסעה לאוגנדה לסייע למגורשים מישראל. מבחינתי, זה הרבה מעבר לכותרות עיתונים וסטטיסטיקה. דרך אחותי, היתה לי הזכות למפגש אינטימי יותר עם האנשים האלה כך שהחיבור שלי היה מייד. ראיתי בזה הזדמנות להגשים חלום, ליצור על נושא חשוב עם אמירה חברתית ולשתף פעולה עם יוצרים ענקיים. זה משהו שיכול לקרות רק בתיאטרון".

מוזיקה במחזות זמר זה עוגן מרכזי, אבל כאן, זה חומר בערה, כוח מניע, גלים תת קרקעיים. השירים, המקצבים, הגרוב - מנווטים בין הלכי הרוח ואווירה, הם הכוח והחולשה של הדמויות

"בהרבה מובנים זה לא מחזמר קלאסי. אין מבנה ברור של שיר-סצנה-שיר-סצנה, זו אריגה אחרת של מרכיבים. משה התעקש לספר את הסיפור דרך המוזיקה ולכן המוזיקה תופסת מקום שווה למחזה. אני חושב שזה קשור גם לעצמת הטקסטים שכתב שאנן סטריט, שמבחינתי העבודה איתו היתה כמו לזכות בפיס. זה היה תהליך יצירה ארוך שהתחיל במפתחות ששירי פיזרה לאורך המחזה ורעיונות לכיווני מחשבה ואז, על פי רוב, שאנן כתב טקסטים ואני הלחנתי. אלו שירים שנולדו מתוך אמירה ומכאן עצמתם".

כלומר הטקסט קדם למוזיקה?

"באופן כללי אין לזה חוקים, דפוס אחיד או גישה יחידה. יש כאלה שכותבים יחד, יש שמשדכים מוזיקה לטקסט וההיפך. בארץ רווחת הלחנה לטקסטים כתובים. התחלנו בחיפוש אחרי מקומות במחזה שנכון יהיה להכניס בהם שיר. כשפצחנו את זה, שאנן כתב טקסטים שחזרו אליי והפכו לשירים. חלק היו בינגו. חלק זרקנו לפח. זה היה דיאלוג".

יש פה קאסט של מבצעים אדירים. כשהלחנת כתבת לדמות או למבצע?

"זה משתנה. אני יכול לומר שאת 'תסתמי', למשל, כתבתי בשביל אסתר רדא. מהרגע שקיבלתי את הטקסט דמיינתי אותה שרה ובפעם הראשונה שהיא בצעה אותו זה התיישב. זה שיר מאד עצמתי, יש בו משהו רב-דורי, כמו זיכרון גנטי שמהדהד מפעם ומצד שני, אנרגיה מתפוצצת. אני חושב שהעצמה הזו עוברת מהטקסט למוזיקה. בסופו של דבר, הכל התחיל במילה הפשוטה הזו: תסתמי. זה הפעיל אותי ואני רואה איך זה פועל על כל מי ששומע אותה שרה".

מחזות זמר נתפשים כסוגה נוצצת, תיאטרון מבדר שעושה נעים. גם במובן זה, ג'נטלי קצת אחר.

"אני חושב שהסוגה הזו התפתחה מזמן לכיוון הדרמה ושבארץ אנחנו צריכים להדביק את הפער. זה תיאטרון לכל דבר ובכל המובנים. יש לא מעט מחזות זמר שעוסקים בנושאים חברתיים קחי את 'המילטון', 'כמעט נורמאלי', 'אוון הנסן היקר' וכמובן 'אביב מתעורר'. אגב, גם ב'קברט' ו'שיקגו', עם כל הנצנים והנוצות, יש אמירה חברתית. מחזמר זה בפירוש לא רק מופעי רביו עם הרמות רגליים".

מצאת תשובה לשאלה למה אתה?

"אני מניח שהתיאטרון הוא התשובה. החיבור שלי לעולם התיאטרון וההבנה ששיר מספר סיפור. זה המפתח בעיניי". ■

איך היית מגדיר את השפה המוזיקאלית של "ג'נטלי"?

"מה השפה של ג'נטלי זו שאלת מפתח שעלתה לאורך כל הדרך. אני ישראלי, גדלתי על יאיר רוזנבלום, 'התרנגולים', 'כוורת'. יש לי צד מרוקאי, אבל צפון אפריקה זה לא אפרו ביט. היה ברור שלצד העולמות המוזיקאליים שנובעים מתוכי, אני זקוק למקורות השראה. הקשבתי להמון חומרים, צללתי פנימה, חקרת. המתח שקיים בשאלת השפה המוזיקאלית, ליווה דרך ארוכה עד שהבנתי שאנחנו לא במרדף אחרי האותנטיות. זה לא מה שאנחנו עושים. אנחנו הולכים עם השראות ויש הרבה מאד כאלה מהאמריקני דרך ג'אז, מוזיקת נשמה ואפרו. לשמחתי שאנן 'שידך' לי את דודוש קלמס, ששותף איתי בכל ההפקה המוזיקאלית, תזמור והצד האלקטרוני, שזה המגרש שלו. הוא השלים את התמונה באופן מושלם".

פס הקול של "ג'נטלי" נע בין ז'אנרים שונים במנעד רחב. החלטה מכוונת?

"לא רצינו לכבול את עצמנו לסגנון ספציפי, ההיפך, חיפשנו גיוון. בתוך הדבר הזה שאנחנו קוראים לו 'מוזיקה שחורה', יש מיליון סגנונות. פה יש הרבה סול, טראפ, דאב, אפריקה ביט. בסופו של דבר, אני חושב שכל הסגנונות האלה מדברים את השפה של הגרוב, האנרגיה הרוקדת".

בסוף כולנו בני אדם

ראיון עם שאנן סטריט
כותב השירים

שעתיים. זה פרק הזמן שעבר מהרגע שבו נחת המחזה "ג'נטלי" על שולחנו של שאנן סטריט ועד לשיחת הטלפון בה אמר: אני בפנים. "לא הייתה התלבטות. קראתי מחזה קולח ומשכנע על נושא לא מטופל וזה עורר את סקרנותי עד כדי כך שלאורך הקריאה, חיפשתי פעמיים בגוגל עוד מידע. הרגשתי שנעשתה פה עבודה מצוינת ושבא לי להתערב בזה".

זו הפעם הראשונה שהוא כותב לתיאטרון, חיבור הגיוני, אבל לא ברור מאליו. "יצא לי להתנסות בסוגי כתיבה שונים. כתבתי תסריט עם אבי נשר, כתבתי טורים ומאמרי דעה לעיתונים, אני כותב שירים. אני לא מפחד לנסות את כוחי בכתיבה גם כשזה לא בדיוק באזורים שלי. יש אנשים שאוהבים לעשות רק את ה'דבר' שלהם, אני כנראה לא בדיוק כזה. קראתי, זה נראה לי מעניין. חשבתי שזו תהיה התנסות מפרה לכל הצדדים ושיש לי מה לתרום. החיים הם התנסות אחת גדולה".

העולם הזה בו מתרחש המחזה מוכר לך?

"פליטים, עקורים, מהגרים זה אחד הנושאים הכי בוערים היום בעולם ונושא שמאד מעסיק אותי. באלבום "6" של הדג נחש, יש לנו שיר על פליט מקונגו וגם באלבום האחרון יש את "יוצא לדרך" על הפליטים מסוריה. גם בפסטיבל "שירת הסטיקר" האחרון, שתפנו פעולה עם 'אליפלט' ו'סקול האוס', ארגונים שמאפשרים לפליטים ולילדיהם מסגרות לימוד. אז כן, התשובה הקצרה היא שזה נושא חשוב שאני מתחבר אליו ברובד האנושי. כשאתה מדמיין מה עובר עליהם לא קשה להתחבר לזה".

לכתוב טקסטים לשירים בהצגת תיאטרון זה אחרת?

"יש בזה משהו קצת אחר כי השיר לא נטול קונטקסט כלומר התפקיד שלו זה להיות חוליה מקשרת בשרשרת. כל שיר הוא סיפור, זה נכון. אם הוא מצליח לעמוד בפני עצמו, מעולה, אבל מטרתו לגלגל את העלילה קדימה. ככה לפחות הרגשתי במהלך הכתיבה. שיר מאפשר להעביר באופן פואטי את מה שעובר על הדמות, את הרגשות".

כתיבה היא מעשה בודד למרות שפה, עבודתם בשותפות. זה יוצא דופן

"אפשר לומר שכתבנו יחד. זה התחיל מחיפוש המקומות הנכונים לשיר בתוך המחזה. מקומות שבהם שיר ישרת את המחזה ויביא משהו נוסף. כשפיצחנו את זה, התחיל תהליך הכתיבה. הגעתי לחדר החזרות, שמתי ברקע ספוטיפיי אינסטרומנטלי לפי הז'אנר המוזיקאלי שנראה לנו מתאים – רגאיי, סול, אפרו ביט, היפ הופ והתחלנו לזרוק רעיונות. אתה מתחיל במצב הנפשי של הדמות, נסגר על מה אתה

רוצה להגיד ולקוח את זה משם. בשיר 'תסתמי', למשל. יש פה אישה, אימא, מהגרת מחוסר ברירה, שהגיעה למקום שבו קיוותה שיהיה לה פחות קשה. אבל איך אומרים 'קבצנים לא יכולים לבחור'. בנוסף לכל, נולד לה ילד לבן. היא במעצר. היא רוצה להגן על התינוק שלה בכל מחיר, אבל יש לה כבוד. היא מבינה שהדבר הכי נכון בשבילה, ברגע הזה, פשוט לסתום".

זה שיר עם הרבה שכבות ומוקשים. יש במילה הזו מיאוס ועצב וכעס וכל כך הרבה רגשות

"זה לא 'הסיל', 'שתקו!' או 'שמרי על הפה!', זה פשוט: 'תסתמי'. הדבר הזה שנשים עושות כבר אלפי דורות ועכשיו, היא נדרשת לעשות עוד פעם. אני לא יודע אם היא שלמה עם הבחירה. אולי זה העניין".

אתה למעשה נכנס לעולם הנפשי והרגשי של הדמויות ונותן להם קול. כמו במשחק תפקידים

"צריך למצוא את הממשק ביניהם לבינך. חשוב לנסות לייצר משהו אמין. בסופו, כולנו בני אדם. זה מאד אנושי".

ההתנסות הזו פתחה תיאבון אולי להמשך?

"תמיד יש תיאבון לפרויקטים מעניינים לא חשוב באיזה תחום. אם זה מעניין, אני בעניין. מה שבטוח זה שההתנסות הזו הייתה זום-אין לעולם התיאטרון, הכרתי אנשים סבבה".

תסתמי

מילים: שאנן סטריט
לחן: אמיר לקנר

”

תסתמי,

יותר טוב תסתמי

תסתמי,

הכי טוב תסתמי

בדיוק כמו דורות של נשים לפניך

ממש כמו אימהות, אימהות אימותיך

תסתמי

הכי טוב תסתמי

תסתמי

זה לא הבית שלך

תסתמי

בדיוק כמו בבית שלך

תסתמי

זו לא הארץ שלך

תסתמי

בדיוק כמו בארץ שלך

תסתמי

זה התינוק שלך

שבשבילו זה עדיף,

שתסתמי

כמו אמא שלך

תסתמי

הוא הבן שלך

תסתמי

כמו דודה שלך

תסתמי

הוא הבן שלך

תסתמי

כמו סבתא של סבתא

של סבתא שלך

אל תשכחי

שעמנואל

ואל תשכחי

את עמנואל

ואל תשכחי שאיתנו אל

שבסוף הוא עוזר לצודקים

גם אם לפעמים - הם סותמים

”

"כְּאַזְרַח מִכֶּם יִהְיֶה לָכֶם הַגֵּר"

מאת ד"ר הרב
אריאל פיקאר

במסורת היהודית ישנה התייחסות נרחבת למצבם של מהגרים ופליטים המבקשים מחסה בקרב עם ישראל. היחס אליהם מבוסס על הזיכרון ההיסטורי היהודי. בעבר הקדום, בזמן שהיו בני ישראל עבדים במצרים ובעבר הקרוב, בזמן שהיו היהודים נרדפים על ידי מבקשי רעתם וחוו על בשרם את הקשיים שמלווים במעמדו הנחות של הגר, הפליט, הזר. התורה מחייבת אותנו להפוך זיכרון זה לפעולה למען הגרים שבתוכנו. הפסוקים מנמקים שוב ושוב את חובותינו כלפי הגר במשפט: "כי גרים הייתם בארץ מצרים". מתיאורי הגרות של ישראל במצרים וגרות אברהם בכנען, משתקפת מציאות של סבל, נחיתות ופגיעות שנובעת מתלות, תלישות וחוסר ביטחון המאפיינים את מצבו של זר החי בארץ נכריה. הדרישות שמציבה התורה ביחס שבין עם ישראל לגרים שחיים בתוכו מבטאת דאגה, חמלה ושותפות. המקרא אינו מתאר תהליך של המרת דת, אלא דווקא של בני אדם שאינם חלק אורגני מעם ישראל. במילים אחרות, התורה מציגה דגם של קליטת והכלת בני אדם שאינם בני העם ובכל זאת יושבים בקרבנו. אנו מצווים לאהוב את הגר ואסורים בהונאתו ובהלנת שכרו.

רעיון נוסף המוצא השראה במסורת היהודית מדבר על העדפת קליטתם בארץ של פליטים ומבקשי מקלט על פני מהגרים אחרים. בספר דברים כ"ג, ט"ז-י"ז נכתב: "לא תסגיר עבד אל אדניו אשר ינצל אליך מעם אדניו. עמך ישב בקרבך במקום אשר יבחר באחד שעריך בטוב לו לא תוננו". בפסוקים אלו ניתן למצוא את החובה לדאוג באופן מיוחד לאנשים הנמלטים מפני מצוקה גדולה, בין אם מדובר בעבדות, ברדיפה פוליטית או במצוקה כלכלית קשה.

הרמב"ם בפרשנותו לצווי זה הדגיש את החובה המוסרית המתלווה אליו: "נוסף לרחמים שבזאת, יש במצוות אלה תועלת גדולה והיא שנסגל לעצמנו מידה נעלה זאת, כלומר שנעניק חסות למי שמבקש לחסות בנו, נגן עליו ולא נמסור אותו למי שברח מלפניו, ולא די שתעניק חסות למי שמבקש לחסות בך, אלא מוטלת עליך חובה כלפיו לדאוג לצרכיו, להשפיע עליו רוב טוב, ולא להכאיב ללבו באף מלה". (מורה נבוכים, ג' ל"ט).

גם חז"ל התייחסו לפסוק זה ואף הרחיבו וחידשו הלכות הנוגעות למקום מושבו של הגר. "אין מושיבים אותו בספר, ולא בנוה רע, אלה בנוה יפה, באמצע ארץ ישראל, במקום שאומנותו יוצאה, שנאמר עמך ישב בקרבך במקום אשר יבחר באחד שעריך בטוב לו לא תוננו", נאמר במסכת גרים ובכך מבהירים חז"ל את החובה לדאוג למיקום נאות עבור הזר הבא בשערינו ולאפשרויות פרנסה בעבורו. מי שרואה ביהדות מקור השראה חשוב לערכים מוסריים, אינו יכול להתעלם מדרישת התורה ליחס הוגן ואנושי כלפי מהגרים ופליטים. ברור שקריאת הכיוון של המקורות תובעת הגינות ומוסריות כלפי הזר שבקרבנו.

נערך מתוך המאמר "כאזרח מכם יהיה לכם הגר", מכון שלום הרטמן.

"וְכִי יִגֹּר אִתְּךָ גֵּר בְּאַרְצְכֶם לֹא תוֹנוּ אֹתוֹ. כְּאַזְרַח מִכֶּם יִהְיֶה לָכֶם הַגֵּר הַזֶּה אִתְּכֶם וְאַהֲבַתְּ לוֹ כְּמוֹךְ פִּי גֵרִים הֵייתֶם בְּאַרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם" (ויקרא, י"ט, ל"ג-ל"ד)

"משום שלרחמים
לב אנושי ולחמלה
- פנים אנושיות..."

וויליאם בלייק,
משורר

יוזמה חיפאית

"ואהבת" - מרפאה
לאוכלוסיות מודרות

לפני כשלושה חודשים נפתחה בחיפה כיוזמה פרטית של רופאים, אחיות ואנשי מקצועות טיפוליים שונים, מרפאת "ואהבת", לאוכלוסיות מודרות בדגש על חסרי ביטוח רפואי. המרפאה מעניקה שירות חנם לכל פונה ובכלל זה פליטים ומבקשי מקלט, שוהים בלתי חוקיים ואנשים החיים בישראל ללא מעמד מוסדר.

המרפאה, שהוקמה מתוך אמונה בבריאות שוויונית לכל, מורכבת מצוות רפואי וסיעודי מקצועי, מנוסה ומסור מכל קצוות המקצועות הטיפוליים: רופאים, אחיות, פסיכולוגים, עובדים סוציאליים, קלינאי תקשורת, מרפאים בעיסוק, פיזיותרפיסטים, עובדי מעבדה ועוד הפועלים בה בהתנדבות.

המרפאה מעניקה שירותים בכל מקצועות הרפואה הראשונית והמקצועית: ילדים, נשים, נויורולוגיה, אורטופדיה, א.א.ג, עיניים, רפואה פנימית, רפואת עור טיפול ומעקב אחר מחלות כרוניות ועוד. במרפאה ניתן להסתייע בתרגום לערבית, רוסית, אמהרית ותיגרנית. מיקום המרפאה מרכזי ונגיש לתחבורה ציבורית.

"הקמנו את המרפאה מתוך רצון לענות על פער בסיסי שזיהינו בחברה הישראלית ובאופן ספציפי בקהילה בה אנו חיים", אומרים המתנדבים, מרביתם מתגוררים בעיר חיפה ובסביבותיה. **"טיפול רפואי ברמה גבוהה נתפש במדינת ישראל כטריוויאלי, אך יש לא מעט אוכלוסיות בקרבנו שנשללת מהן זכות בסיסית זו, מתוקף היותם חסרי מעמד או שמעמדם טרם הוברר. אנשים אלה, שחיים בינו, סביבנו, שכנים ממש, חלקם שקופים בפני הרשויות. מרפאת 'ואהבת' נותנת טיפול רפואי חנם לכל מי שנדרש לו ללא קשר למעמדו החוקי ומתוך אמונה שכל אדם, באשר הוא, זכאי לטיפול רפואי מיטבי, כזה שאנחנו היינו רוצים לקבל".**

"רובנו, אנשי המרפאה ותושבי הארץ הזו ככלל, היינו בעצמנו פליטים. ואם לא אנחנו, הורינו. ואם לא הם, הוריהם. מי שהיה פליט במקום אחר, שקוף לסביבתו ונטול זכויות בסיסיות, לא יכול להרשות שבחצרו שלו ינהגו בפליטים באופן מקפח, מפלה ובלתי שוויוני. מכאן, נרתמנו להעניק מהידע ומהזמן שלנו לטובת אלה הזקוקים להם ואין בידיהם היום כל דרך לקבל מענה במסגרות הקיימות".

בעמותה מדגישים כי מדובר ביוזמה קהילתית מקומית מייצגת. **"זו יוזמה מאד חיפאית. חיפה היא עיר מעורבת, שחיים בה בדו-קיום בני כל העדות והדתות. גם הצוות המנהל של המרפאה מורכב מיהודים, נוצרים ומוסלמים, נשים וגברים, שעובדים יחד מתוך אמונה שאדם הוא אדם ללא הבדל דת, גזע או מין. אנחנו פה כדי לעשות טוב במסירות ובאהבה".**

עמותת "ואהבת", מתקיימת מתרומות של אנשים וגופים פרטיים ופועלת בשיתוף פעולה הדוק עם ארגונים, עמותות וגופים ותיקים שונים בישראל שעוסקים בסיוע לפליטים ומבקשי מקלט ובהם: עמותת א.ס.פ (ארגון סיוע לפליטים ומבקשי מקלט בישראל); טרם - המרפאה הציבורית לחסרי מעמד הפועלת בתל אביב; המרפאה הפתוחה של ארגון רופאים לזכויות אדם הפועלת בתל אביב; המוקד לפליטים ולמהגרים והקליניקה המשפטית בפקולטה למשפטים של אוניברסיטת חיפה, העוסקת בסוגיות של זכויות אדם.

"אם אתם מתחברים לעולם הערכים שלנו והייתם רוצים לקחת חלק בעשייה, לשמוע עוד אודות המיזם ולקחת חלק בהרתמות למשימה, כתבו לנו: veahavta.clinic@gmail.com או בטלפון 053-4848846".

ניגריה. בין מלחמות דת לדימוי מודרני

יותר מ-190 מיליון בני אדם חיים ברפובליקה הפדראלית של ניגריה, המדינה המאוכלסת ביותר ביבשת אפריקה. ניגריה מורכבת מ-36 מדינות מחוז ומאגדת 250 קבוצות שבטיות, עדתיות ודתיות. בשנת 1976 החליטה ממשלת ניגריה על הקמת בירה רשמית חדשה במרכז המדינה. אבוג'ה מייצגת את השלטון בעיני עצמו ובעיני זרים, כמעין חלון ראווה מודרני ונוצץ של אחדות לאומית וניטרליות פוליטית, דתית ועדתית.

שדה תעופה, רכבת תחתית, כבישים רחבים, מערכת רמזורים יעילה, קניונים מטופחים, שגרירויות זרות, בנייני שלטון מפוארים, אגם ופארק לאומי, מכוניות יוקרה, מסעדות מפוארות ווילות מהודרות - כל אלה הפכו את אבוג'ה למודל ובה בעת לעיר יקרה להחריד. במדינה בה התל"ג לנפש עומד על כחות מ-6000 דולר לשנה ומיליונים מתגוררים בבקתות קש, מעטים יכולים לגור בה. בעיר מתגוררים כ-3 מיליון תושבים.

מעבר ליוקר המחייה ישנה בבירה בעיה חמורה של אספקת מים ואיים של מצוקה ועזובה. כמו כן, הפכה אבוג'ה מוקד משיכה לגורמי פשיעה בינלאומיים שמצאו בה מפלט. המתחים העדתיים והדתיים במדינה שסובלת משסעים היסטוריים עמוקים, גם הם באים בה לידי ביטוי בהתפרצויות אלימות קטלנית.

מכוני מחקר העוקבים אחר האלימות על רקע דתי-עדתי בניגריה מציינים כי כמחצית מהאוכלוסייה, מוסלמים. 48% - נוצרים. בעוד

האזור הצפוני מזוהה עם העדה המוסלמית, חלקה הדרומי של ניגריה מזוהה עם העדות הנוצריות, לצד איים גדולים של אוכלוסייה מוסלמית המתגוררת באזור. התעלמות מהרכיב האתני של האוכלוסייה, אלצה את תושבי ניגריה לחיות תחת מסגרת אחת, על אף השוני התרבותי והעוינות ההיסטורית בין העדות. הפיכתה למדינה פדרלית המורכבת ממדינות מחוז, לא מוססה את העוינות ההיסטורית והשאיפות הלאומיות והדתיות של הקבוצות השונות - בדומה לרצח העם שהתרחש בין 1967-1970 בחבל ביאפרה במהלכו הורעבו למוות בידי הצבא הניגרי כמיליון בני אדם.

קשה לאמוד את מספר הנרצחים היומי באירועים האלימים המתרחשים על רקע דתי-אתני בניגריה. המרחקים העצומים בין מרכז שלטוני לפריפריה אזורית, קושי בהעברת מידע בשל תשתיות לקויות, חוסר אמון בשלטון המרכזי והשתקה והסתרה מכוונת מצד השלטונות, מקשים על אומדן מדויק, אך הנתונים מצביעים על לפחות עשרות רבות של הרוגים ביום. על פי דו"חות שונים בשנים 2015-2019 נהרגו בצפון ניגריה 25,000 בני אדם בפעולות טרור ישירות של גורמים אסלאמיים רדיקאליים בהם הארגונים "בוקו חראם", "המדינה האסלאמית" והמיליציות האסלאמיות החמושות הפועלות על בסיס שבטי. גופי מחקר וארגונים נוצריים ציינו כי בשנת 2018 בלבד, נרצחו בניגריה יותר מ-4,000 נוצרים בשל אמונתם.

אל המימד האסלאמי-הרדיקלי מצטרף המיעוט השיעי המונה בין 4-10 מיליון מאמינים ובראשם, איברהים אל-זקזקי, מנהיג רדיקאלי המבקש לייבא את "המהפכה האיראנית" לניגריה. טביעות-האצבע של איראן השיעית, ניכרות היטב בניגריה. למעשה, משנות התשעים הפכה ניגריה לזירת התגוששות פעילה בשם האידיאולוגיה השיעית - מהברחות נשק לארגוני טרור שיעים ובעלי-בריתם ועד תמיכה ואימון מיליציות. במקביל שימשה ניגריה כמקפצה פוליטית וכלכלית לאפריקה בשל חשיבותה והשפעתה ברחבי היבשת.

"התנועה האסלאמית של ניגריה" בראשות אל-זקזקי הפכה למטרה צבאית לגיטימית בעיני גורמי צבא בכירים בניגריה. בפשיטה שנערכה בדצמבר 2015 נהרגו 348 מתומכיו. הגופות נקברו בקבר אחים. אל-זקזקי נעצר ונכלא בבית הכלא המרכזי של אבוג'ה והתנועה הוצאה מחוץ לחוק. הפגנות מחאה שנערכות באופן קבוע לשחרורו מלוות בהרוגים ובפצועים רבים. באווירה האלימה השוררת בניגריה, פיצוץ בין הקהילות השונות הוא רק עניין של זמן.

[מאת: ד"ר יוחאי סלע, "ניגריה - מלחמת-דת קטלנית נגד המיעוט השיעי", מגזין המזרח התיכון, 26 ביולי 2019]

"ליידים אנד ג'נטלמן,

הייתם קהל... בסדר גמור...

עשיתם מה שהייתם צריכים לעשות...

תודה רבה לכם על זה שהייתם כאן בשבילי,

שראיתם אותי,

אולי אהבתם אותי,

אולי לא סבלתם אותי,

אבל כשהייתי כאן, הייתי מישהו.

זהו.

עכשיו זה נגמר..."

[מלאקאי ג'נטלי מתוך המחזה]

קורות חיים יוצרים

שירי נדב נאור – מחזה

בוגרת בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה " בית-צבי", למדה משחק בביה"ס למשחק "לי סטרסברג" בניו יורק, בעלת תואר ראשון בבימוי מסמינר הקיבוצים, דרמה-תרפיסטית בוגרת מכללת תל-חי. בוגרת ביה"ס למחזאים של תיאטרון בית-לסין וסדנאות הבמה, שם החלה בכתיבת מחזה הביכורים שלה, ג'נטלי". בתקופה זו כתבה גם את "סטריאו-טייפ", מחזה קצר שהוצג בבימויה בפסטיבל תיאטרון קצר בצוותא. שיחקה בסרט הקולנוע "מעבר להרים ולגבעות", תפקיד שזיכה אותה בפרס השחקנית בפסטיבל הקולנוע בירושלים ובמועמדות לפרס השחקנית בטקס פרסי אופיר. כמו כן שיחקה בסרט הקולנוע "patchwork", קופרודוקציה יוונית-קפריסאית-ישראלית. בתיאטרון שיחקה בהצגות: "מחיר הכבוד" (תיאטרון חיפה), " אני לא רפפורט" (תיאטרון בית ליסין), "הכתובה", " בואינג בואינג", "עקר בית", "ליזיסטרטה 2000", "דוניה רוסיטה הרווקה" (תיאטרון הקאמרי), "אונאת דברים" (פסטיבל עכו), "מוריד הגשם" (הספריה). כמו כן שיחקה בסדרות הטלוויזיה "המקום" ו"בנות בראון", בדרמה "לבנה יקירתו"; בסרט הקצר " מחוז השפיות" ובתוכנית המערכונים "כחולים" (הוט). מגיל 17 הנחתה תכנית שונות לילדים ונוער בטלוויזיה החינוכית ודיבבה סדרות שונות ובנוסף הנחתה תכנית בערוץ התרבות בשיתוף "רשת" ו-ynet. כדרמה תרפיסטית עבדה עם ילדים, נוער והדרכות הורים, בדרום תל-אביב ובמרכז חירום לילדים.

משה נאור – בימוי

מנהל אמנותי של תיאטרון חיפה מתחילת 2008. שירת בתיאטרון צה"ל ובלהקה צבאית. בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב (1997). בין ההצגות שביים: בתיאטרון חיפה: "משפחת ישראל" מאת בועז גאון, "סוחרי גומי" מאת חנוך לוין, "הצמא והרעב" מאת אז'ן יונסקו, "המקום ממנו באתי" מאת דיוויד מאמט, "מי דואג לילד" מאת טום סטופארד, "איזראל ז'ורנאל" מאת רוני סיני, "אנשים קשים" מאת יוסף בר יוסף, "גזע" מאת דיוויד מאמט, "החייל האמיץ שוויק" מאת ירוסלב האשק (בשיתוף תיאטרון הבימה), "גיבור הלובי" מאת קנת לונרגאן, "שעה של שקט" מאת פלוריאן זלר (בשיתוף תיאטרון בית ליסין), "גלנגרי גלן רוס" - מכונת הכסף מאת דיוויד מאמט, "בעלים ונשים" עפ"י וודי אלן (כתיבת מחזה עם עמיר קליגר ובימוי), "על מי ועל מה" מאת איאד אקטאר (תרגום ובימוי), "יש רופא באולם" מאת ריי קוני (בשיתוף תיאטרון הבימה), "דברים שאני יודעת" מאת אנדרו בובל (בשיתוף תיאטרון בית ליסין). בתיאטרון חיפה בשיתוף הקאמרי: "שמו הולך לפניו" מאת אפרים קישון (זוכת פרס התיאטרון 2008), "ימי שלישי עם מורי" מאת ג'פרי הטשר ומיטש אלבום, "כולם היו בני" מאת ארתור מילר (זוכת פרס ההצגה המתורגמת 2011), "שיגעון באופרה" מאת קן לודוויג. בתיאטרון הקאמרי: "שמנה" מאת ניל לאביט, "הכתובה" מאת אפרים קישון. בתיאטרון הבימה: "נודניק" מאת פרנסיס וובר. כתב וביים את "פחד קהל" בצוותא. "ערס פואטי" עם בוגרי ניסן נתיב ירושלים. "מחזמר" עם בוגרי ניסן נתיב תל-אביב. בתיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער: "הלילה הזה" מאת דפנה אנגל (הצגת השנה לנוער לשנת 2008) "תום-כמה סיבות לחיות" מאת וייל אינו בתיאטרוננו 2006.

שאנן סטריט – מילים לשירים

מוזיקאי ישראלי, סולן להקת ההיפ הופ, "הדג נחש". באלבום הראשון של הלהקה, "המכונה של הגרוב" (2000) כתב את רוב השירים. ב-2001 הקים את עמותת "פסטיבל בשקל", שמארגנת מדי שנה הופעות של אמנים בשכונות ובפריפריה. משמש חבר בוועד הציבורי של העמותה. בשנת 2007 הוציא את "הבזק אור חולף", אלבום סולו ראשון בו שיתף פעולה, בין היתר, עם חוה אלברשטיין, אהובה עוזרי ודנה עדיני. במקביל לקריירה המוזיקלית, כתב טור בשם "נווה שאנן" במקומון הירושלמי "כל הזמן". ב-2012 כתב עם אבי נשר תסריט לסרטו של נשר "פלאות". בשנת 2014 הוציא את האלבום "הכל לטובה". האלבום נכתב באנגלית והוקלט בברצלונה והשירים הולחנו על ידי שלומי שבו, חוה אלברשטיין, ברי סחרוף ועוד. האלבום זכה בפרס אקו"ם ע"ש עוזי חיטמן להישג השנה. במקביל להוצאת אלבומים וקיום הופעות של ה"דג נחש" בארץ ובחו"ל, יזם יחד עם הלהקה את הפסטיבל החברתי הראשון בישראל - "שירת הסטיקר 2019".

אמיר לקנר – לחנים, ניהול מוזיקלי, עיבודים והפקה מוזיקלית

מלחין, מעבד ומנהל מוזיקלי. נגן פסנתר, סקסופון וחליל צד. בוגר תיכון לאמנויות "תלמה ילין" במגמה למוזיקה - זוכה פרס הצטיינות. בוגר תואר ראשון בביה"ס למוזיקה ע"ש בוכמן-מהטה באוניברסיטת תל אביב. הלחין מוזיקה להצגות: "המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה", "אלה גרוסמן", "עקר בית", "חתולה על גג פח לוהט", "ביבר הזכוכית", "המוגבלים", "מנדרגולה", "הוא הלך בשדות" (בית ליסין). "לא לריב", "רומיאו ואמא", "צידי המכשפות", "תמונות מחיי נישואין", "סיראנו דה ברז'ראק" (הקאמרי). "החולה המדומה" (הבימה). "הרולד ומוד" (באר שבע), ועוד. בין עבודותיו כמנהל מוזיקלי בתיאטרון: "אפס ביחסי אנוש", "משאלה אחת ימינה", "אחים בדם", "אביב מתעורר", "חלום של לילה בלב קיץ", "חברות הכי טובות" (בית ליסין); "שגעון המוזיקה", "שורת המקלה", "סיפור הפרברים", "אופרה בגרוש" (הקאמרי); "אנני", "היירספריי" (תיאטרון תל אביב - מאור מימון הפקות) ועוד. בטלוויזיה: "דה ווייס", "אקס פקטור", "הזדמנות אחרונה לאהבה" (רשת); "ילדי בית העץ", "רחוב סומסום", "כח הקצב", "צומי ומולי" (ערוץ הופ!) ועוד.

יעל גולדברג – במאית משנה

בוגרת החוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת תל אביב במסלול בימוי ותיאטרון קהילתי. חברת הועדה האמנותית של בית הפרינץ' – צוותא. בין ההצגות שביימה: "לא מצחיק" מאת כנרת פלד (פסטיבל תיאטרון קצר בצוותא); "גופך הפקר" (פלטפורמא – תיאטרון אקטיביסטי לנשים נפגעות אלימות); "אהבה על המשקל" – ארקדי דוכין (פסטיבל הפסנתר); "למעלה למטה" מאת רות גוטרמן (תיאטרון תמונע); "תשע אחיות" מאת שי שבתאי (פרויקט המחזאים, צוותא); "UV 34" מאת קרן אור (פסטיבל תיאטרון קצר בצוותא); "רוצחים" מאת רועי מליח-רשף (פרויקט המחזאים, צוותא); "אף על כיל" (מופע מוזיקלי לילדים). קריאות מבוימות בפסטיבל צו-קריאה (צוותא): "ג'וקים" מאת ג'ני אייזיקס אלעזרי; "קלבסה" מאת טל זגרב. דרמטורגיה: "אייזאסקה" מאת עידן גילת (זוכה פרס ראשון בפסטיבל "צו-קריאה" בצוותא); "גם וגם" מאת דני קדם (פסטיבל "צו-קריאה" בצוותא); "מים עמוקים" מאת דורון נאמן (זוכה פרס ראשון בפסטיבל "צו-קריאה" בצוותא. עוזרת במאי: "גלנגרי גלן רוס" מאת דייוויד מאמט בבימוי משה נאור (תיאטרון חיפה); "זוג פתוח" מאת דריו פו בבימוי נורמן עיסא (תיאטרון חיפה); "גיבור הלוב" מאת קנת לונרגן בבימוי משה נאור (תיאטרון חיפה); "וניה סוניה מאשה ושפיץ" מאת כריסטופר דורנג בבימוי משה נאור (קופרודוקציה תיאטרון חיפה והקאמרי); "שיגעון באופרה" מאת קו לודוויג בבימוי משה נאור (קופרודוקציה תיאטרון חיפה והקאמרי); "מלך סיאם" בבימוי משה קפטן (תיאטרון אורנה פורת); "מנדרגולה" במאי בבימוי גלעד קמחי (תיאטרון בית-לסין); "הנחשול" בבימוי רועי שגב (תיאטרון אורנה פורת).

אוהד בן אבי – ניהול מוזיקלי, קלידים וסאמפלר

נגן פסנתר וכלי נשיפה (קלרינט, סקסופונים, חלילים). מנהל ומפיק מוזיקלי, מלחין, מעבד ומנצח. בוגר ביה"ס "תלמה ילין" במגמת מוזיקה קלאסית. שירת בתזמורת צה"ל. בשנת 2007 הוציא האלבום "בכורה" ובו שירים פרי עטו ובביצועו. נגן בהקלטות ובהופעות עם אמנים רבים בהם: עידן רייכל, ריטה, גידי גוב, יוני רכטר, עברי לידר, שלומי שבן, חמי רודנר. מזה שנים עיקר פעילותו המוזיקלית בתיאטרון. ניצח על מחזות זמר רבים בהם בתיאטרון הבימה: "גברתי הנאווה", בתיאטרון הקאמרי: "מצחיקונת", "המפיקים", "כנר על הגג", "קזבלן", "שיגעון המוסיקה", "שורת המקהלה", "סיפור הפרברים". ניהל מוזיקאלית וניגן בהפקות רבות בהן בקאמרי: "אוי אלוהים", "תעלת בלאומילך", "גם הוא באצילים", "מלון רנדוו", ערבי המחווה לאמנים יענקלה רוטבליט, אריק לביא, יחיאל ועלי מוהר ואירוע "75 שנה לקאמרי"; בתיאטרון החאן: "נפוליון חי או מת"; בתיאטרון הבימה: "הילד חולם"; בסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין: "חנות קטנה ומטריפה". בנוסף ניגן בהפקות תיאטרון חיפה: "ערבים וקדים", "מסע הדוד מקס; הקאמרי: "ינטל", "המלט", "איחש פישר", "לילה לא שקט", "אמא קוראז"; הבימה: "הנאהבים והנעימים", "מוריס שימל" אויטרה, "שמונה נשים", "הבבונים חוזרים", "נתתי לה חיי", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר", "ליזיסטרטה", "עלובי החיים"; תיאטרון באר שבע: "קומדיה של טעויות" "סוביניר"; החאן: "מלחמה על הבית", "הלילה ה-12", "חוקר פרטי", "אהובת הדרקון", "יתוש בראש"; היידישפיל: "כוכבים תועים", "שירת חב"ד"; צוותא: "צפירה" ועוד. הלחין מוזיקה מקורית להצגות הילדים בהן גם הופיע: "האחים מרחוב התווים" (תיאטרון השעה), "חולמים בהקיץ", "מוסיכלי". בנוסף ניגן בהצגות: "לב של מלך" (המדיטק); "הברווזון המכוער" (תיאטרון אורנה פורת); "חלום בקצות האצבעות" (תיאטרון השעה); "ענן על מקל".

דודוש קלמס - עיבודים והפקה מוזיקלית

מוזיקאי, מפיק ומעבד. נולד וגדל בירושלים, החל לנגן פסנתר בגיל 6. בוגר ביה"ס למוזיקה "רימון" במגמת הלחנה לקולנוע וטלוויזיה. חבר וממייסדי להקת "הדג נחש". הלחין ויצר מוסיקה לעשרות סדרות ותוכניות טלוויזיה, סרטי קולנוע, תיאטרון, פרסומות ועוד. מבין עבודותיו: ניהול והפקה מוזיקלית "Red Band", "ארץ נהדרת". מוסיקה מקורית לסדרות הטלוויזיה: "עספור", "אבודים באפריקה", "אבודים באסיה". הפקה ועיבוד שירים לסרט "הלהקה האחרונה בלבנון", מוזיקה מקורית לסרט "ליידי טיטי שרה בלוז". מוזיקה לריאליטי "חי בלה לה לנד", "גולשי ספות", "פוליאקובים", "אביב או אייל" ועוד. דודוש משמש כמרצה במכללה האקדמית אונו בנושא "מוזיקה למדיה".

תום אפלבוום – כוריאוגרפיה

כוריאוגרף ושחקן. בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין. בין עבודותיו ככוריאוגרף: "פרנקנשטיין הצעיר", "לשקשק את העיר" (הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין). עיצב תנועה להצגות בתיאטרון יידישפיל: "חמים וטעים", "מתפוצצים מצחוק"; המדיטק: "איינשטיין"; הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין: "פביאן", "פדרה מאוהבת", "אומץ חמלה ואהבה". בטלוויזיה שימש ככוריאוגרף בעונה העשירית של "כוכב נולד". כשחקן השתתף בהצגות תיאטרון גשר: "רודף העפיפונים", "המחברת הגדולה", "מסעות אודיסאוס", "חוות החיות"; בתיאטרון הקאמרי: "שורת המקהלה", "סיפור הפרברים". בטלוויזיה שיחק בסדרה היומית "החולמים" (ערוץ הילדים) ורקד בתכניות: "נולד לרקוד", "מלחמת העולמות" והסדרה המוזיקאלית "תמיד אותו חלום". הופיע כרקדן אורח בגמר העונה השביעית של "כוכב נולד".

לילי בן נחשון – עיצוב תפאורה

בוגרת המחלקה לאמנות באקדמיה לאמנות ועיצוב בצלאל, ירושלים, ולימודי עיצוב תפאורה ב-Motely בתיאטרון הלאומי המלכותי בלונדון שם עבדה בין השנים 1994-1998. בין ההצגות שעיצבה לאחרונה בתיאטרון חיפה: "צ'פלין – המחזמר", "של מי החיים האלה", "מהוללת"; הפקות משותפות של תיאטרון חיפה והקאמרי: "כולם היו בניי", "שיגעון באופרה", "ימי שלישי עם מורי", "שמו הולך לפניו". כמו כן עצבה את "רוק בבית הספר" והמחזמר "אנני" (מאור מימון הפקות) ואת "ביקור הגברת הזקנה" בתיאטרון מאלי במוסקבה. עוד בין עבודותיה בתיאטרון חיפה: "אנשים קשים", "מי דואג לילד", "תש"ח", "המקום ממנו באתי", "אמא מלכה", "סיפור פשוט", "המכוער", "הצמא והרעב", "סוחרי גומי"; בתיאטרון הקאמרי: "מהומה רבה על לא דבר", "כטוב בעיניכם", "אנה פרנק", "מלון רנדון", "גם הוא באצילים", "נשוי במנוסה", "כולם רוצים לחיות", "הילכו שניים יחדיו", "סכינים ותרנגולות", "הנפש הטובה מסצ'ואן", "הרטיטי את לב", "שמנה", "הכתובה", "עקר בית", "בית ספר לנשים"; בתיאטרון בית ליסין: "היורשת", "הוא הלך בשדות", "אילוף הסוררת", "המוגבלים", "סיפור ישן חדש"; בתיאטרון הבימה: "לילה אחד באפריל", "ז'קו", "הבן הטוב", "פתאום הגיע סתיו", "עת דודים", "ליזיסטראטה", "ביקור הגברת", "מונוגמיה", "השחף", "אלינג", "מוריס שימל" (בשיתוף ת. חיפה), "תמונות מחיי נישואין", "הכשב ה-16", "משפחה", "חתול רחוב", "אמבטיה מיטה פארק", "הסרפד של השכן". יידישפיל: אדיפוס שמעדיפוס, "קלאצ מעשיות – יל פרץ". בתיאטרון אורנה פורת: "מורה לחיים", "הלילה הזה; במדיטק: "הלב – מחזמר", "אריה הספרייה".

יובל כספין – עיצוב תלבושות

40 שנה שבה כספין מעצב תלבושות למיטב מחזות הזמר ולהצגות התיאטרון בישראל ("מרי לו", "שיקאגו", "מתנקשים", "מאמי", "מלך היהודים", "סלאח שבת", "המצעד", "אמריקה", "המלך", "שורת המקהלה", "שיער", "מלך היהודים", "הקוסם", "גריז", "יוסף וכתונת הפסים" ועוד). לצד עיצובי התיאטרון עיצב כספין אופנת נשים וגברים בארץ ובניו יורק. החל מ-2003 התחיל לכתוב ולהגיש תכניות טלוויזיה מצליחות עליהן היה מועמד לפרסי הטלוויזיה ב-2004 וב-2006. בשנים האחרונות כתב והגיש ביחד עם מירה עודד את תכנית הלייף סטייל הערבית / עברית הראשונה "אחלה יום". בשנת 2008 השיק כספין במסגרת פסטיבל הפסנתר את המופע המוסיקלי שלו "שר משוררות" עליו נכתב "כספין מתנה אהבים עם השירים". ב-2017 השיק את האלבום המוסיקלי הראשון שלו "ממני אליך". על כל אלה מבקש כספין להוודות "תודה לאל שומע תפילה".

נמי אבי יונה בואנו – עיצוב תאורה

מעצב תאורה פורץ דרך בעל שם עולמי ומבכירי התחום בישראל. החל את דרכו כמעצב מופעי רוק, עבד עם מיטב המוזיקאים הישראלים ושיתף פעולה עם להקות ומוזיקאים בינלאומיים רבים בהם: נינה סימון, דיזי גילספי, צ'יק קוריאה, מיטלוף, הקיור, הקומודורס, מייק אולדפילד, רוג'ר ווטרס, דויד גילמור, בוב גלדוף, סטיבי וונדר. לאורך קריירה בינלאומית, שנפרשת על פני 40 שנה, עיצב תאורה לעבודות ומופעים של יוצרים אמנים מובילים מתחומי המוזיקה, המחול, התיאטרון, האופרה והאמנות החזותית בארץ ובעולם. משמש כמעצב הבית של להקת מחול בת שבע ומזה 30 שנה עובד בשיתוף עם הכוריאוגרף אוהד נהרין. עבד עם עשרות להקות מחול מהמובילות בעולם בהן: בלט קולברג, בלט פרנקפורט, להקת אלווין איילי, תיאטרון המחול ההולנדי (NDT), בלט שיקגו, בלט האופרה הלאומית של פינלנד, בלט האופרה של פריז, קארט בלאנש ועוד. עיצב תאורה למאות הפקות בתיאטרונים הרפרטוארים המובילים בישראל. במשך 25 שנה שימש כמעצב הבית של אנסמבל עיתים (רנה ירושלמי) ותיאטרון גשר (יבגני אריה) לאורך השנים עיצב תאורה להפקות טלוויזיה, הפקות פארק, מבנים אדריכליים, פרויקטים של מולטימדיה, מיצבי אור בחללים פתוחים וסגורים. שיתף פעולה עם מוסדות אמנות ואמנים מובילים בהם סיגלית לנדאו (הפתרון האינסופי) וארי קצנשטיין בביאנלה בוונציה, גן האמנות של איסאמו נוגוצ'י במוזיאון ישראל. בתחום האופרה עיצב תאורה לעשרות הפקות בארץ ובעולם ובכלל זה הפקות הענק של האופרה למרגלות המצדה ופסטיבלי האופרה בקיסריה, באוראנז', ליון וניס (צרפת) ובסבונלינה (פינלנד). עבודותיו זכו בפרסים יוקרתיים רבים בהם: 12 פרסי האקדמיה הישראלית לתיאטרון בקטגוריית מעצב השנה; פרסי האקדמיה הישראלית לתיאטרון; פרס על הישגים יוצאי דופן בעבור פרויקט מרכז המבקרים בכותל מטעם ארגון Thea של דיסני; פרס תל אביב על תרומתו להפיכת עיצוב התאורה לאמנות; הפרס ע"ש יאיר שפירא על תרומתו לקידום תאורת המחול, פרס הפרינז', קיפוד הזהב.

נירל שרון – עיצוב סאונד

איש סאונד וותיק העוסק בתחום כשלושים שנה. משמש כמעצב סאונד וטכנאי קול לאמנים רבים בהם שלמה ארצי, אתניקס, ישי לוי, סגיב כהן, עילי בוטנר ואחרים ובהפקות מגוונות. עורך סאונד ומיקסים באולפן. עבודתו בתיאטרון כללה מחזות מוזיקאליים והצגות רבות בהם: "המפיקים", "זוהר", "ינטל", "סיפור הפרברים", "מצחיקונת", "פשוט לאהוב", "שורת המקהלה", "שיגעון המוזיקה", "זה אני", "לילה בפריז", "אפס ביחסי אנוש" וערבי מחוות לאמנים בתיאטרון הקאמרי.

גיא רומם - Studio Insight - וידאו ארט

ממובילי תחום עיצוב התוכן להקרנה בארץ, במגוון תחומים. עיצוב וידאו לתיאטרון: הבימה: "1984" (זוכה פרס התיאטרון הישראלי לעיצוב וידאו 2017), "חיזור גורלי", "נתתי לה חיי", "המורדים"; תיאטרון החאן: "האיש שחשב שאישתו היא כובע", "סיפור של אהבה וחושך", "העולם האחר"; תיאטרון השעה: "הלב האמיץ של אירנה סנדלר", "סולם יעקב"; עיצוב וידאו להופעות מוסיקה של אמנים רבים בהם: שלמה ארצי, שלום חנוך, שלומי שובן, יהודה פוליקר, משינה, רמי קליינשטיין, הדג נחש, התקווה 6, אסתר ראדה, תיסלם. עיצוב וידאו למופעי ופסטיבלי מוזיקה בהם: פסטיבל עין גב לזמר עברי, מופע "פסקול המדינה", פסטיבל בום-בוקס, מופע "עבודה עברית בפארק הירקון". עיצוב ובימוי מייצגים במסגרות שונות בהן: פסטיבל "צלילים בעתיקה", פסטיבל "הזהר הדרומי", פסטיבל האור בירושלים, "קסם בספארי", "TLV Watershow", "לילה לבן בנתניה". עיצוב לטקסים ממלכתיים בהם: טקס המשואות, פרס ישראל, פרס לנדאו לאמנויות ומדעים, פרס ספיר לספרות, חידון התנ"ך העולמי, טקס פרס דן דוד, המכביה - טקס הנעילה. בנוסף עיצוב וידאו עבור מאות מייצגים ואירועים מסחריים של ארגונים וחברות מובילות.

נעמה אופק (לוי) - הדרכה קולית

זמרת ומורה לפיתוח קול. בוגרת להקת חיל האוויר. בעלת תואר ראשון במוזיקה רב תחומית באקדמית אונגו. הוכשרה אצל המורה רחל הוכמן. לשעבר זמרת בהרכב הווקה פיפל ושימשה כזמרת מלווה לאומנים שונים בהם שירי מימון והראל סקעת. בשנים האחרונות מופיעה עם הזמר אברהם טל. משמשת כמנהלת הקולית של הלהקות הצבאיות. מדריכה קולית בהפקות תאטרון ומחזות זמר.

קטיה רוזנפלד - ע. כוריאוגרפיה

רקדנית בעלת הכשרה קלאסית, כוריאוגרפית ומנהלת חזרות. השתתפה בהפקות מסחריות ופרטואריות רבות, ביניהן: "סיפור הפרברים", "מצחיקונת" (תיאטרון הקאמרי), "המורדים" (תיאטרון הבימה), "פלאשדאנס", "אנני" (תיאטרון ת"א). מורה ועוזרת כוריאוגרף ביורם לוינשטיין: "לשקשק את העיר", "פרנקנשטיין הצעיר" בבימויו של תום אפלבאום, ועוד.

קורות חיים שחקנים

אסתר רדא

נולדה בקריית ארבע. כילדה שרה במקהלת "שבא" של שלמה גרוניך. את שירותה הצבאי עשתה כסולנית בלהקת מפקדת זרועות היבשה. בשנת 2013 יצא לאור מיני אלבום ראשון של רדא בשם "Life Happens" בהפקת סאבו וקותי. שנה לאחר מכן יצא אלבום הבכורה הנשוא את שמה, שזכה להצלחה כבירה והוכתר כאלבום זהב. רדא עשתה היסטוריה כששירה "Nanu Nay", מתוך אלבום זה, היה לשיר הראשון באמהרית שנכנס למצעד השבועי של גלגלצ. בשנת 2015 יצא לאור "I wish", מיני אלבום ובו קאברים לקלאסיקות של נינה סימון, ממקורות ההשראה הגדולים של רדא. את השירים עיבדה והפיקה עצמאית בשיתוף עם להקתה. על המיקסים והמאסטר אחראי בוב פאוור, שעבד בין היתר עם אריקה באדו, ד'אנג'לו ודה לה סול. חוזה הפצת האלבום נחתם עם הלייבל הבינלאומי "דיסקוגרף". אלבומה השני, "Different Eyes" יצא לאור בשנת 2017 בהפקתו המוזיקלית של SHUZIN. ב-2019 יצא לאור "Lady" מיני אלבום שכולו מחווה לבילי הולידיי, את הקאברים עיבדה והפיקה יחד עם להקתה, מיקסים ויעוץ מוסיקלי יוסי פיין. רדא מופיעה עם להקתה באופן שוטף על במות מרכזיות באירופה, ארצות הברית, קנדה ודרום אמריקה ובפסטיבלי הג'אז הנחשבים בעולם בהם WOMEX. מתפקידיה בתיאטרון: "גזע" בבימויו של משה נאור (תיאטרון חיפה); "הלהקה" בבימויו של אילן רונן (פרס תגלית השנה של "הבימה" ב-2007), "סדקים בבטון" בבימויה של דליה שימקו (הבימה) "soul doctor" בבימויו של Gabriel Barre. מתפקידיה בטלוויזיה: "דאוס" (ערוץ הילדים), "המיוחדת" (רשת), "ניוירק" (YES), "המגפה" (HOT), הנחיית מגזין התרבות היומי "מועדון תרבות" (כאן 11), הנחיית תכנית המציאות המוסיקלית "The Four" (רשת 13). מתפקידה בקולנוע: "עוד אני הולך" בבימויו של יקי יושע, "זרובל" בבימויו של שמואל ברו, "קירות" בבימויו של דני לרנר, "הגננת" בבימויו של נדב לפיד (השתתף בשבוע המבקרים בפסטיבל קאן), "אשת השגריר" מאת עלמה גניהר ובבימויה של דינה צבי-ריקליס, "קצפת ודובדבנים" מאת גור בנטביץ'.

גילי יאלו

גילי יאלו עלה לישראל עם משפחתו במבצע משה. יאלו, משגריריה הבולטים של סצנת הגרוב הישראלית, החל את דרכו המוזיקאלית כר בגיל 9 כסולן מקהלת פרחי ירושלים וכילד הופיע על במות ברחבי הארץ ובעולם, בין היתר לצד אנריקו מסיאס ועפרה חזה. בתום שירותו הצבאי הקים את מועדון "הפלאו", שפנה בעיקרו לצעירים ישראלים יוצאי אתיופיה ונתן מענה לתופעת הסלקציה במועדונים שמידרו את בני הקהילה. בשנת 2009 הצטרף להרכב הרגאיי "זבולון דאב סיסטם" איתם הופיע בארץ ובעולם. אחת הפסגות שכבש היתה הופעה בפסטיבל סאמפסט בג'מייקה, הנחשב לפסטיבל הרגאיי הטוב בעולם. בשנת 2017 יצא לאור אלבום הבכורה הנשוא את שמו. האלבום, שמשלב בין מוזיקה אתיופית מסורתית לז'אנרים מערביים בהם ג'אז, פאנק ואפרוביט, הוכתר על ידי מגזין המוזיקה היוקרתי סונגליין, כאחד מעשרת האלבומים האפריקאים הטובים לשנת 2018. בימים אלה יצא לאור אלבום EP חדש שהוקלט בטקסס בשיתוף פעולה עם המפיקים זוכי הגראמי, ניילס סיטי סאונד. במקביל ממשיך גילי להופיע בפסטיבלים בינלאומיים ברחבי העולם עם פרויקט הסולו שלו.

אדם הירש

נולד בירושלים. בוגר הסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין ומורה למשחק. השתתף בתכניות הטלוויזיה: "שכונה" (ניקולודיאון), "ארבעה בעקבות החג" (ערוץ הילדים). על תפקידו בסדרה "ראש גדול" (YES) זכה בפרס האקדמיה לטלוויזיה. מתפקידיו בקולנוע: "פיתוי" בבימויו של ערן ריקליס; "בקרוב יקרה לך משהו טוב" בבימויו של אייל שיראי ו"צעד קטן" בבימויו של שחר סגל, עליהם היה מועמד לפרס אופיר. מתפקידיו בתיאטרון: "מייד אין יזראל", "הדולפין" (תיאטרון השעה הישראלי), "חוות החיות" (תיאטרון גשר), "הניצחון הסופי" (תיאטרון אורנה פורת).

אשוט גספריאן

נולד בארמניה. בגיל 9 עלה לישראל. זמר בהרכב האקפלה הבינלאומי "ווקה פיפל". מתפקידיו בתיאטרון: "גברתי הנאוה", "עלובי החיים" בבימוי משה קפטן (תיאטרון הבימה), "אדיפוס. טריפטיכון" בבימוי אריאל וולף. השתתף בתפקידי אורח בסדרות הטלוויזיה: "הפרלמנט" (קשת), ארץ נהדרת (קשת), "השוטר הטוב" (YES), "ככה זה" (YES). השתתף בדיבוב הסרטים "מלך האריות", "אלאדין". זמר ומפיק מופע המחווה "האחים בלוז" ו"צלילים מארץ אררט" - ערב מוסיקה ארמנית.

אושי מסלה

נולדה ברחובות. בוגרת בית הספר למוזיקה "מזמור" והמכללה אונו. כותבת, יוצרת, מלחינה ומבצעת שירים מקוריים בעברית משולבת באמהרית. מלמדת פיתוח קול ומורה לריתמיקה בגני ילדים. יוצרת הצגות לילדים העוסקות בקבלת השונה. אושי ליוותה את מיקה קרני בהופעותיה בישראל ובארה"ב והופיעה על במות ובפסטיבלים בינלאומיים מרכזיים בהם: SXSW בארצות הברית, בבמת המילניום בקנדי סנטר בווינינגטון, במרכז לאמנויות הבמה סימפוני ספייס בניו יורק ומרכז הקהילתי היהודי במיאמי. בשנת 2017 יצא לאור אלבום הביכורים "אושי" שהפיק יובל גרשטיין. שירי האלבום, שילוב של עברית ואמהרית במקצב אפרו-ישראלי, בוצעו בפני ראש ממשלת אתיופיה במסגרת ביקורו בישראל. בשנת 2018, לאחר ביקורה הראשון באתיופיה ומפגש עם הקהילה היהודית הממתינה לעלייה באדיס אבבה, כתבה והלחינה בהשראתם את השיר "סבא אדיס". השיר הוקלט באתיופיה בהפקת יוסי פיין. אושי השתתפה בסדרת התעודה "ארץ לבנה" (ערוץ 8, HOT). בסדרה תועדו, בין היתר, הופעת הבכורה שלה במועדון "אוזן בר" ומופע הבכורה של הצגת הילדים: "נוסעים לאפריקה עם אושי". בשנת 2020 התקיימה בתיאטרון הקאמרי הבכורה להצגה "מלכת שבא ושלמה המלך" אותה כתבה על פי מקורות התנ"ך, כאשר הושם דגש על צבעה של מלכת שבא. בהצגה זו אירחה את אלון עדר בתפקיד שלמה המלך.

ירון ברובינסקי

נולד בתל אביב. בוגר 'בית צבי' ואוניברסיטת נאנטר שבפריז. ברובינסקי משחק בטלוויזיה, בתיאטרון ובקולנוע, מנחה ועורך תכניות טלוויזיה ומגיש ועורך ברדיו. כותב ומעבד בתיאטרון ובקולנוע, יוצר סדרות רשת, מדבב ומשמש כקריין פרסומות. כמו כן, מנחה את טקסי פרסי הטלוויזיה, התיאטרון, הקולנוע, הספרות. בשנת 2019 ביים את ההצגה "החתונה" בפסטיבל תיאטרון קצר. מתפקידיו בתיאטרון: "צ'פלין" (תיאטרון חיפה ותיאטרון תל אביב); "מי מפחד מהירגי'ניה וולף", "כסף עובר ושווא", "הכתובה", "מבדולח לעשן" (תיאטרון הקאמרי); "רק אתמול נולדה", "הכל אודות חווה", "גן הדובדבנים", "עפיפונים", "קומדיה סקסית בליל קיץ" אותה גם כתב ועיבד לבמה (תיאטרון באר שבע). מתכניות הטלוויזיה שהנחה וערך: "לעוף על המיליון", "הערב יהיו כאן", "דייט בחשיכה", "הקו האדום", "זה המצב", "חמש טבעות זהב", שידורי יום העצמאות. כתב וכיכב בסרט "שניים בלילה" שהוקרן בפסטיבלי קולנוע רבים בעולם וזכה בפרסים בינלאומיים בהם פרס השחקן. מתכניות הרדיו שהגיש וערך: "מופע הרדיו של גוטליב וברובינסקי", "סטטוס קוו" (גלי צה"ל); "פרס ישראל" (רדיו תל אביב).

דניאל און-ימי

נולדה בקנדה. אמנית R&B והיפ הופ. כותבת מוזיקה שחורה ויוצרת עם גרוב. זמרת בחברת קליאנטה מיוזיק - הרכב פארטי פיפל. השתתפה בקליפים של עומר אדם, הדג נחש וכן באירוויזיון 2019. לאחרונה שחררה שני סינגלים מקוריים "I Feel it", אותו כתבה והלחינה ו"בוא תראה לי" שכתב, הלחין והפיק אחיה, מתן און ימי. השתתפה בתכניות הריאליטי: "הכוכב הבא" (קשת), "אקס פקטור ישראל" (רשת 13), "אביב או אייל" (קשת), "גוט טאלנט ישראל" (רשת 13).

מתן און-ימי

נולד בישראל. בוגר קורס למשחק מול מצלמה של ניב רז ואולי שטרנברג. משנת 2012 חבר בלהקת שקטק ומופיע במסגרת זו בישראל ובחו"ל. מתפקידיו בתיאטרון: "היירספר" בבימוי שוקי וגנר (תיאטרון תל אביב); "שורת המקהלה", "מצחיקונת" בבימוי צדי צרפתי (תיאטרון הקאמרי), "גברתי הרקדנית" בבימוי משה בן שושן ורענן ניסים פררה (תיאטרון השעה הישראלי). השתתף ביצירה "חוף מבטחים - קונצ'רטו לפליט ותזמורת" שהוצגה בבכורה בפסטיבל 360. השתתף כרקדן בקליפים של הזמרים עומר אדם, גיא מזיג, נועה קירל, דקלה, הדג נחש ועוד.

איבוריאן אליזה אקוונדו (Fineboy)

נולד באבידג'אן, שבחוף השנהב. חובב מוזיקה נלהב מילדות. התחנך על ברכיהם של גדולי מוזיקאי הג'אז והגוספל של חוף השנהב. בשנות העשרים לחייו אותר על ידי כומר שהציע לו להוביל תכנית מוזיקה דתית בישראל, מה שהוביל אותו בשנת 2006 להשתקע בעיר תל אביב. זמן קצר לאחר מכן הקים את "שגרירי הגרוב", הרכב אפרו-גוספל משלו שפועלת כקולקטיב של רקדנים ומוזיקאים מכל העולם. בשנת 2016 הוציא ההרכב את הסינגל הראשון, "Na African Style" לצד סדרה של קליפים קצביים, אנרגטיים ומלאי צבע שמלווים את הרפרטואר בהם הקליפ שליווה את קמפיין הטלוויזיה לגביע אפריקה בכדורגל. בשנת 2016 פתח אליזה בקריירת סולו והוחתם על ידי חברת התקליטים Ape Records, מה שהוביל לשיתופי פעולה עם כמה מהמוזיקאים הפופולאריים בישראל בהם: תמיר מוסקט ואורי קפלן מבלקן ביט בוקס, גלעד שגב, גיל רון שמע, אבבה דסה. אליזה, המכונה פיינבוי, גאה בשורשיו האפריקניים ובה בעת חש קשר חזק לישראל, מדינה שאפשרה לו לפתח קריירה כמוזיקאי מקצועי. בישראל יצר ז'אנר מוזיקאלי משלו, אותו הוא מכנה "טראדי-טראפ", שילוב מקצבים של אפרו ואתני, צלילי פולק ומלודיות ווקאליות עם ראפ וגוספל. אליזה חותר לטקסטים בעלי משמעות ומאמין בכוחה של המוזיקה לפרוץ מחסומים. יצירתו המוזיקאלית, הסגנון והאנרגיה הייחודית לו הפכו אותו לחלק בלתי נפרד מסצנת התרבות הישראלית ולאחד האמנים המבטיחים בארץ.

רודי בינטיין

נולדה באתיופיה. לאחר עלייתה לישראל התיישבה משפחתה בעיר נתניה. בשנת 2012 התגלתה רודי בתוכנית THE VOICE עם עוצמות שירה יוצאות דופן ואודישן ששודר במלואו כפרומו לתוכנית. רודי מופיעה, מקליטה ומשתפת פעולה עם אמנים ומפיקים מהשורה הראשונה בישראל בהם: משינה, אהוד בנאי, רד בנד, אבטה בריהון ועוד.

טופז אבדנג

נולדה בישראל. בוגרת בית צבי. שירתה בלהקה צבאית פיקוד דרום. השתתפה בשלוש הפקות של הפסטיגל ובפסטיבל שירי ילדים. בשנת 2012 התמודדה בעונה הראשונה של תחרות הריאליטי "דה וייס ישראל" והאפילה לרבע הגמר. באותה השנה השתתפה גם בתכנית הטלוויזיה "גאליס" (HOT, ערוץ הילדים). בין תפקידיה בתיאטרון: "היירספרי" (תיאטרון תל אביב), "שמוליק קיפוד" (תיאטרון הילדים הישראלי).

צביקה היזיקיאס

נולד בגונדר, אתיופיה. עלה לישראל במסגרת "מבצע משה". סיים את לימודיו באקדמיה למחול ומוזיקה בירושלים והשתלם בבית הספר למחול אלווין איילי בניו יורק. רקדן כוריאוגרף ומורה למחול מודרני. רקד באנסמבל בת שבע ושימש כמנהלה האמנותי וכוריאוגרף הבית של להקת "ביתא". לאורך השנים יצר במקביל גם יצירות כוריאוגרפיות עצמאיות שעלו במסגרות שונות. היצירה "בלק לייבל" (יצירה משותפת שלו ושל היוצרת עפרה אידל) המספרת את סיפורו הביוגראפי פתחה את שבוע המחול של מרכז "מחולשלם" בירושלים. בשנת 2013 הצטרף לקבוצת התיאטרון "הולגאב" הפועלת בבית הקונפדרציה בירושלים והשתתף, בין היתר, בהצגות: "צופית פיקדו", "סיישל", "סיפור אהבתו של הסופר צ'ולוט", "גיגו". בשנת 2018 השתתף בתפקיד הראשי בסרט "ליידי טיטי" בהפקת יונייטד קינג והאחים אדרי ובבימויה של אסתי אלמו וקסלר. כמו כן השתתף כשחקן משנה בסרט "להיות כוכב" בבימוי ארנון צדוק.

”

הלוואי ואדע איך מרגיש להיות חפשי
הלוואי ואתיר את הכבלים של נפשי
הלוואי ואומר את כל מה שצריך
בקול בהיר, בקול רם
וישמע כל העולם

הלוואי ואתן את כל מה שבלב
יפלו הגדרות בין חבר לאויב
הלוואי שתדע ותבין גם אותי
אז תראה ותסכים שכל אדם הוא חפשי

הלוואי ואתן את מה שייחלתי לתת
את חיי אז אחיה ברצון של אמת
את מיטב יכולתי שתמיד אעשה
ושכזה יסתיים
מחדש אנסה

הלוואי והייתי ציפור שם מעל
לגלות שלעוף זה נחמד וגם קל
אל הים אסתכל
כשלשמש אמריא
ואשיר כי אדע
איך זה מרגיש להיות להיות חפשי

”

הלוואי ואדע איך מרגיש להיות חופשי

מאת: ביילי טיילור וריצ'רד קרול למב
(דיק דלאס) תרגום: יואב ליפקין

הצוות שלנו

דירקטוריון תיאטרון חיפה

יושב ראש הדיקטוריון הרב דב חיון
חברי דירקטוריון חדוה אלמוג, ירון פיינטוך, רו"ח גלית
יחזקאלי, רבקה איזיקוביץ, גלי סגל, ד"ר אסתי גולן,
תמי ברוק

מנכ"ל ניצה בן צבי
מנהל אמנותי משה נאור
במאי הקבוצה "החיפאית" איתי דורון
יועץ משפטי עו"ד שלמה כרוב, עו"ד יעריה אייל
ועדת ביקורת יו"ר רו"ח מרי סבג
רו"ח יוליה מרזליאקוב
רו"ח מבקר זאב שלום
מבקר פנים רו"ח יום טוב בילו

עוזרת מנהל אמנותי יואלית אליכין
מזכירת התיאטרון ורדית כהן
מנהלת שיווק מיכל הללי
מנהלת מכירות חוץ ומחלקה חינוכית גילת סלע
תקשורת שיווקית ותוכן עדי רונן
מנהל טכני עופר טל
אב בית אייל זילברמן
מנהל הפקות דור שלום
חשבת רקפת בלומנפלד
קב"ט שושני מרקוביץ'
הנהלת חשבונות מרינה גנדין
דוברות ויחסי ציבור עמליה אייל ואלינוור גליקמן
סטודיו עיצוב דותן-לידז"י
צוות טכני

תפעול ואלרי זסלבסקי, טימותי סליצקי, אלדד מיכאלי, שי
סיני, עומר ליבוביץ'
סאונד ניסים טוויטו, גיא וילינסקי, דודי עשור, ניר עמית
חשמל ותאורה חואן כהן, יוסי זוהר, ניר ריקון, אלי אשכנזי,
דימה אלטמן, רומן אורין
הלבשה לובה גלפרין, ויקי אזולאי, ששה צ'רנין, עמליה זכריה
מתפרה סרגיי קאשין
איפור ופאות לודה גולדברג, טניה שפק
אביזרים ענת זמיר
מנהלי הצגה יואלית אליכין, דור שלום, ענת זמיר, עמליה זכריה
אחזקה קלרה זינגר, נדיה בונדורנקו

שירות לקוחות ומנויים

אחראי משמרת יובל יאירי, רמי אלקסלסי
נציגים אורלי קוטיק, הילה אטיאס, רועי דגן,
נורית דרייפוס, חנא לאון, סתיו פרץ, מאי תאיה

דיילים

אחראי משמרת אסף ברנשטוק, הלנה גולדמן,
אביטל גולדמן, אופיר יוסף
דיילים אנה לוי, אור אביב, לימור ארמה, טלי ביסקר,
מתן גרנר, יותם קנובל, קרן זיסמן, שני כסיף, שיר ראבד,
עדי שינדר, שירי עשת, גל עדי, דינה קורח, יפתח ינקו,
אורן סלמנדר, נוי רז, שי עקיבא, עוז קרא, בר אביב,
ענבר אבני, קארין ליאחובצקי, לב אביב.

Gently, original Israeli Musical

Shiri Nadav Naor's first play raise one of the most important topics on the Israeli and international Community agenda nowadays. The Play gently wisely dissects the all-too-well common newspapers headlines and gives statistic analysis and figures a human face. These are the faces of a young couple, refugees from Nigeria: Gently, is a musician making a living from street performances. Myriam, his wife, is working as a cleaning lady in the house of a well known Israeli television host.

The refugee couple just had a newborn baby who turned out to be white. This odd situation gets them into trouble with the local police. The famous boss come to the rescue and Gently, all grateful, invites him to a dinner party at their house. But something will go totally wrong along the evening. Something that would lead to a tragic chain of events.

The story about Gently and Myriam exposes human nature in all its various faces and talks of xenophobia, racism and Institutional Opacity, but at the same time of music as a refuge from reality and of art as an anchor in a chaotic and cruel world.

Duration of the performance: One hour and twenty minutes, without intermission
First Performance: **9/1/2020**

Gently

Written By: **Shiri Nadav Naor**

Directed By: **Moshe Naor**

Song Lyrics: **Shaanan Streett**

Original Score: **Amir Lekner**

Co-director: **Yael Goldberg**

Arrangements and music production: **David "Dudush" Klemes, Amir Lekner**

Music director: **Ohad Ben Avi, Amir Lekner**

Choreography: **Tom Appelbaum**

Stage Design: **Lily Ben Nachshon**

Costume Design: **Yuval Kaspin**

Lighting Design: **Avi Yona (Bambi) Bueno**

Sound design: **Nirel Sharon**

Video art: **Guy Romem - Studio Insight**

Vocal Coaching: **Naama Ofek**

Choreographer Assistant: **Katia Rosenfeld**

Keyboards and samplers: **Ohad Ben Avi**

Cast

**Ester Rada | Gili Yalo | Yaron Brovinsky | Danielle Onyameh | Topaz Abadang
Oshi Masala | Ashot Gasparian | Elisse Akowendo | Matan Onyameh
Rudi Bainesain | Adam Hirsch | Tzvika Iskias**

תיאטרון חיפה, רח' פבזנר 50, מיקוד 3313436

טל': 04-8600500 | פקס: 04-8600575

אתר התיאטרון: www.hti.co.il

משכן התיאטרון ע"ש מאירהוף

The Joseph & Rebecca Meyerhoff Theatre of Haifa